

dimarts 19 d'Octubre del 57

Estimat Príncep: Seria cabal vols
fer de mi si tens una poca curiositat?
Estic tota paraca. ni havia fet el pro-
posit de no escriure't avui perquè estava
una mica cansada, i ja t'havia dema-
nat que em relloquis de la promesa.
Però vols creure que com una auto-
mata, quan ja m'havia reaparat al
llit per descansar, m'he llevat, he pres
el paper i la ploma i aquí em tens
escriuint? Et seria pensar que potser tens
alguna gran cosa a contar-te. Eoo Príncep,
estic calma i fucida d'ideses percar-
cebudes. Eoo se que et diré, no se
de que parlar-te però se que tens
ganes de fer-ho, que estic contenta
si ho fas. — Ah! i ara que diré que

estic contenta; és clar que ho estic i molt.
Almú mi ha dit que ja amb vos sortir
a la galeria, i que avui t'han nit passe-
jant pel parc. Ja espero que no ho
fas és que tens consciència de poder ho-
fer, i per mi això val tant! Si t'han
ganhats i se' han unió! Ten bon
dat; tinc ganes de poder parlar amb
tu forsa, forsa. Potser no tinc res per di-
te, tampoc, com ara que t'espero; però qui
li vols fer si en tinc ganes?

Tota de mi no t'he tema. Et que
et veig prometre d'un Miguel no em
se li d'empocar. És ara; potser d'ací un
ja t'ha sortirà sol, però són ja 3/4 de
datge, no et puc dir res més i
si comença a empregar me no me
ni aclamaré i no t'obraré l'hora d'aca-
tar. llavors no et faré una reserva
sinó una llum nocturna. I tu no
estàs per aquesta cosa.

Et puc parlar del salt que em
fa el cor cada vegada que aribo en aquest
punt.

Serau be de deixar un full i prendre'n
un altre, jaig un petit, un impercep-
tible genec. En quedan tan pocs....
Potser no et prohibeixen ni dues car-
tes més sobre els fulls de color de rosa
que tu estimes. Els he pres bona ordena
fent perquè veig que ells m'han fet per-
donar moltes coses. Si aquell dia que
vaig es enfadar el Marquis que acuria car-
tes, ho hegués fet sobre un full rosa, es-
tic segura que m'hauria perdonaat la
mitat del peant, perquè l'altre Marquis
m'ho va dir; però que hi puc fer, n'estic
tan poca paciència? En quinze dies que
l'Esperanza busca felles roses per la
teua correspondència; no en troba, poca
gemma nova nova, i davant de les
meves protestes em va dir que fes el fa-
vor de no escriure tant. Jo sap ella!
Es que a una persona quan respira se
li pot mesurar l'aire que pren? Al
diabla els papers. Serau no tingui res més
a més al "vici" a rotar moltes. Hauria

d'imaginar-te que ell és per sempre.
I què més et diré? C'és tu que res
i tu que moltes coses, allà paral·lels. Fari
són coses per contar-me més a mi mateixa
que no a tu. D'altre parlat uns moments
d'eufòria;estic faja faja de tan con-
tenta. He fet moltes voluntats aquesta
nit però sóc tan feliç, en veure albirar
tan poc la consciència d'haver tropat
una mica el reglament que lluny de por-
car-me el pit penechida, m'ho posat a
saltar i ballar fins que he caigut mig
morta a la primera cadira que he trobat.
Da S'ha un sol donar una filla; per
què dironi he de penche aquesta que
en caluina? Si sóc tan feliç amb el meu
engracament! C'és l'estrany massa; he
fet les pams amb una Menei que tinc
molt amagada, amb la qual no em
fian de fa foss temps. Si he fet una
abrapada, quina abrapada Prèries! Està
mij cotomacorda potra d'altre nova. Hem
sigut tan sincers que ara em sento to-
ta nova. He contat, no hi ha dubte però
que puc trobar comparable a aquesta
alegría nova? Una alegría nova, ben
nova; ningú no la sabia. D'altre tu d'altre

uns quans auy quan ja vigi ben vella,
ben arugada. Alavors, et diré, Mòrrius;
pren aquella carta que et veig remyalar,
per mi marca una data. ha d' un
non non, tot descomegut per mi,
que eu va fer plorar moltes ballava de
contenta. I et girani aquest fill que ara
quedarà. cuclanora i tu, que també
seràs una mica mes velleit, també es
tars content i comprendas. Sabs com
prende aquesta Mèrie que ara, no en
tenchis ungu.

Vaig deixar la meua carta opus,
avui la repene i rellegida veig que és
una d' aquelles cartes que no t' haurien
d' arribar: potes no l' envia, eucara; però
si ho feig ja veig que no m' en penedint.
Sóc a temps d' engrisar la papera si
no és acabada eucara no és teua. Pot
el que et pegui des no ha sortit de mi
i és ben meu. Fes el que si te l' en
vies i et deuant que vigs fet qui
l' envia a la paperera després de lle
gida, ho faras.

Enyora la dita, aquest matí molt

d'hora ha vingut a despedir-se. Estava
més alegre que un ocell. M'ha fet una
enveja! Perquè jo no ho de poder com
una mica com ella? sempre al llit, sem-
pre quieta quan? Finiria tantó pomes de
fr. quatre gambas per aquests mesos de
seu. Però no li ha cap passió per mi;
tot el que estimo és ben lluny. Ah si
avui pogues parlar amb la meua amiga en
aquells moments que se' tan bé de la meua
gracia! Serants vegades un estat d'anima
semblant s'han anat adormint en el
fons del meu record ben recollida tota
sola en la dolça vall de Sant Daniel. De
puente "campans" no era culpable apunt
delicis "no tocar de peus a terra". Passar
sense veure res; camuflar, camuflar fins
sempre de cara d'entre meu, absoluta de tot
el que em voltava i reposar una fatiga
que no tenia en un lloc ben solitari
on ningú no pogues tocar-me. Consequents la
paus absoluta: la pau del meu esperit i la
paus de tot el que em voltava.

Si sap, he de plorar. Oria defugir aquesta
historia però no puc, t'amen a sortir encara
que no vulgui. Ara m'adormiré, i apuntar
a la meua amiga, la ci' havesis vist ja un mo-
ment. Adels. Maria. Nerec.